

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดสมุทรปราการ

วันที่ ๒๔ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ		โจทก์
		นายปรีชา	ที่ ๑	
		นายพงษ์ศิริหรือพงศ์ศิริ	ที่ ๒	
		นายวิวัฒน์หรือเป้	ที่ ๓	
		นายภาคภูมิ	ที่ ๔	
		นายธนกฤตหรือแมน	ที่ ๕	
		นายสิริชัย	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อชีวิต พยายาม ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ ลหุโทษ

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง

จำเลยทั้งหกพร้อมกันมีอาวุธปืนพก ไม่ปรากฏว่ามีเครื่องหมายทะเบียนของนายทะเบียนประทับไว้หรือไม่

จำนวน ๑ กระบอก ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และจำเลยทั้งหกพร้อมกันพาอาวุธปืน

ดังกล่าว พร้อมอาวุธมีดดาบยาวประมาณ ๑ ฟุตเศษ ติดตัวไปตามถนนภายในซอยตรอกถ่าน ตำบล

๒-

ปากน้ำ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ อันเป็นในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดย
ไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร แล้วจำเลยทั้งหกร่วมกันใช้อาวุธมีดตาบดังกล่าวฟัน
นายสิทธิโชค ผู้เสียหาย หลายครั้งโดยมีเจตนาฆ่า จำเลยทั้งหกร่วมกันกระทำความผิดไปตลอดแล้ว
แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล เนื่องจากผู้เสียหายสามารถหลบอาวุธมีดได้ทัน คมมีดจึงไม่ถูกอวัยวะ
สำคัญ ประกอบกับมีผู้นำตัวผู้เสียหายส่งโรงพยาบาลรักษาได้ทัน ผู้เสียหายจึงไม่ถึงแก่ความตาย
แต่การกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้เสียหายเกิดอันตรายแก่กาย เหตุเกิดที่ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง
สมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ก่อนคดีนี้ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑
ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ๗ เดือน และปรับ ๓,๕๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒
ปี ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๙๗๕/๒๕๕๗
ของศาลนี้ ภายในเวลาที่รอการลงโทษจำเลยที่ ๑ กลับมากระทำความผิดในคดีนี้อีก ก่อนคดีนี้ จำเลยที่
๕ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดจำนวน ๒ คดี คดีแรก เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จำคุก ๒ เดือน และ
ปรับ ๑,๕๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

๓-

ตามคดียาหมายเลขแดงที่ ๘๑๘/๒๕๕๗ ของศาลนี้ คดีที่สอง เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ จำคุก ๑ ปี ๖ เดือน และปรับ ๓,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้ ๓ ปี ฐานร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ ตามคดียาหมายเลขแดงที่ ๗๒๒๕/๒๕๕๗ ของศาลนี้ ภายในเวลาที่รอกการลงโทษจำเลยที่ ๕ กลับมากระทำความผิดในคดีนี้อีก และจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในคดียาหมายเลขดำที่ ๓๗/๕๘ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๘, ๘๐, ๘๓, ๙๑, ๒๘๘, ๓๗๑ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ, ๗๒, ๗๒ ทวิ บวกโทษจำคุกที่รอกการลงโทษไว้ในคดียาหมายเลขแดงที่ ๕๙๗๕/๒๕๕๗ ของศาลนี้ เข้ากับโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีนี้ บวกโทษจำคุกที่รอกการลงโทษไว้ในคดียาหมายเลขแดงที่ ๘๑๘/๒๕๕๗ และหมายเลขแดงที่ ๗๒๒๕/๒๕๕๗ ของศาลนี้ เข้ากับโทษของจำเลยที่ ๕ ในคดีนี้ นับโทษจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในคดียาหมายเลขแดงที่ ๕๗๗๒/๒๕๕๘ ของศาลนี้

๔-

จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ถึงที่ ๖ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ระบุว่า เป็นบุคคล
คนเดียวกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในคดีที่โจทก์ขอให้จับโทษต่อ และจำเลยที่ ๑ และที่ ๕ ระบุว่า เป็นบุคคล
คนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้จับโทษ ส่วนจำเลยที่ ๓ ให้การรับสารภาพในข้อหาพาอาวุธมีดไป
ในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และรับว่าใช้อาวุธมีดทำร้ายผู้เสียหายจริง
แต่ไม่มีเจตนาฆ่า ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา จำเลยที่ ๑ หลบหนี ศาลมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีชั่วคราวเฉพาะจำเลยที่
๑ ต่อมาสืบพยานโจทก์ไปแล้วบางส่วน จำเลยที่ ๑ มาศาล ศาลมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ ๑
เข้ามาใหม่ภายใน ๗ วัน และให้จำหน่ายคดีไปโดยเด็ดขาดเฉพาะจำเลยที่ ๑ เมื่อโจทก์ฟ้องหรือไม่ฟ้อง
ภายในเวลาที่ศาลกำหนด

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑.๓๐ นาฬิกา ขณะที่
นายสิทธิโชค ผู้เสียหายกับเพื่อนนั่งดื่มเบียร์อยู่บริเวณร้านค้าหน้าปากซอยบ้านของผู้เสียหาย จำเลยที่ ๑
ที่ ๓ ที่ ๖ และกลุ่มวัยรุ่นอื่นอีกประมาณ ๔ คน พร้อมอาวุธมีดครบมือ ขับรถจักรยานยนต์ประมาณ ๖ คัน

๕-

มาจอดใกล้กับบริเวณที่ผู้เสียหายกับเพื่อนนั่งอยู่ สักครู่หนึ่งกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวได้วิ่งตรงเข้ามาหาผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงวิ่งหลบหนีเข้าไปภายในซอยบ้าน โดยมีกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าววิ่งตามไป ยกเว้นจำเลยที่ ๖ ซึ่งยืนอยู่หน้าปากซอยใช้อาวุธปืนควบคุมตัวคนรักของผู้เสียหายไม่ให้หลบหนี ก่อนวิ่งถึงบ้านของผู้เสียหายซึ่งอยู่อีกเพียงไม่กี่ไกล ผู้เสียหายพบจำเลยที่ ๑ ยืนดักรออยู่บริเวณกลางซอย จำเลยที่ ๑ ใช้มือผลักหน้าอกของผู้เสียหายจนไปติดกับประตู แล้วใช้อาวุธมีดหัวตัดยาวประมาณ ๖๐ เซนติเมตรฟันบริเวณศีรษะ แต่ผู้เสียหายเอี้ยวหลบได้ทัน คมมีดจึงถูกบริเวณหัวไหล่ซ้าย ในเวลาต่อเนื่องกันจำเลยที่ ๑ จะฟันผู้เสียหายอีกครั้ง แต่ผู้เสียหายร้องขอความเมตตา จำเลยที่ ๑ จึงไม่ได้ฟันต่อ ผู้เสียหายอาศัยจังหวะดังกล่าววิ่งหลบหนี แต่วิ่งไปได้ประมาณ ๒ ถึง ๓ ก้าว ก็ถูกจำเลยที่ ๓ ใช้อาวุธมีดฟันที่ด้านหลัง อย่างไรก็ตาม ผู้เสียหายยังคงวิ่งหนีต่อไปได้ และร้องตะโกนเรียกรมารดาของผู้เสียหายให้มาช่วยเหลือ มารดาจึงเปิดหน้าต่างบ้านออกมา แล้วตะโกนว่า “ทำอะไรงัน” จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และกลุ่มวัยรุ่นอีกหลายคนที่อยู่บริเวณดังกล่าวจึงวิ่งหลบหนีไป หลังเกิดเหตุผู้เสียหายต้องรักษาอาการบาดเจ็บและไม่สามารถใช้แขนซ้ายได้เป็นเวลาเกือบเดือน ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ เจ้าพนักงาน

๖-

ตำรวจจับกุมจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ รับว่าได้ร่วมกันก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจริง และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ได้ร่วมก่อเหตุด้วย เจ้าพนักงานตำรวจจึงเดินทางไปจับกุมจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในทันที จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ รับว่าได้ร่วมกันก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจริง และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าจำเลยที่ ๕ ได้ร่วมก่อเหตุด้วย เจ้าพนักงานตำรวจจึงเดินทางไปจับกุมจำเลยที่ ๕ ในเวลาต่อเนื่องกัน จำเลยที่ ๕ รับว่าอยู่ร่วมในสถานที่เกิดเหตุจริง และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่ายังมีจำเลยที่ ๖ ที่ร่วมก่อเหตุด้วย อย่างไรก็ตาม เจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถจับกุมจำเลยที่ ๖ ได้ในวันดังกล่าว แต่มีการจับกุมได้ตามหมายจับในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งหมดว่า ร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ร่วมกันพาอาวุธปืนและมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันพยายามฆ่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และรับว่าร่วมกันทำร้ายผู้เสียหาย แต่ไม่มีเจตนาฆ่า สำหรับข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ส่วนจำเลยที่ ๖ ให้การปฏิเสธทุกข้อหา

๗-

จำเลยที่ ๒ นำสืบว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ขณะที่จำเลยที่ ๒ นั่งซ้อน

ท้ายรถจักรยานยนต์ที่มีจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ขับผ่านมายังบริเวณสถานที่เกิดเหตุ จำเลยที่ ๒ ได้ยินเสียงขูด

และเห็นกลุ่มวัยรุ่นทะเลาะกัน จำเลยที่ ๑ จึงจอดรถ และวิ่งเข้าไปในกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว ส่วนจำเลยที่ ๒

ลงมายืนอยู่สักครู่ก็เรียกรถยนต์แท็กซี่กลับบ้าน

จำเลยที่ ๓ นำสืบว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ขณะที่จำเลยที่ ๓ กับเพื่อน

อีกหลายคนขับรถจักรยานยนต์ผ่านมายังบริเวณสถานที่เกิดเหตุได้เจอกับกลุ่มของผู้เสียหายนั่งดื่มเบียร์

อยู่ กลุ่มของผู้เสียหายได้ตะโกนด่า และขว้างปาขวดใส่กลุ่มของจำเลยที่ ๓ เป็นเหตุให้จำเลยที่ ๓ ได้รับ

บาดเจ็บ จึงจอดรถจักรยานยนต์ สักครู่หนึ่งจำเลยที่ ๓ เห็นจำเลยที่ ๑ วิ่งถืออาวุธมีดเข้าไปในกลุ่มของ

ผู้เสียหาย จึงวิ่งตามไป จนกระทั่งวิ่งเข้าไปในซอยมีด ต่อมาจำเลยที่ ๓ เห็นผู้เสียหายวิ่งสวนทางออกมา

จากซอยดังกล่าว จำเลยที่ ๓ เกรงว่าผู้เสียหายจะเข้ามาทำร้าย จึงเหวี่ยงมีดฟันผู้เสียหาย ระหว่างนั้นได้

ยินเสียงคนตะโกนว่าเจ้าพนักงานตำรวจมา จำเลยที่ ๓ จึงทิ้งอาวุธมีด และขับรถจักรยานยนต์หลบหนีไป

๘-

จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ นำสืบทำนองเดียวกันว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ

จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ ขับรถจักรยานยนต์อยู่ใกล้เคียงกับสถานที่เกิดเหตุที่มีกลุ่มวัยรุ่นทะเลาะกัน แต่ไม่ได้เข้าไปร่วมในเหตุการณ์ดังกล่าว และเดินทางกลับบ้านในเวลาต่อมา

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายหลายคนร่วมกันใช้อาวุธมีดฟันนายสิทธิโชค ผู้เสียหาย บริเวณแขนซ้ายด้านหลังใกล้กับหัวไหล่ กับบริเวณเหนือเอวซ้ายด้านหลัง ตามภาพถ่ายประกอบคดีและผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ เอกสารหมาย จ.๙ และ จ.๓๑ เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ เจ้าพนักงานตำรวจร่วมกันจับกุมจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ได้ ตามบันทึกการจับกุม เอกสารหมาย จ.๑๖ และเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เจ้าพนักงานตำรวจร่วมกันจับกุมจำเลยที่ ๖ ได้ ตามบันทึกการจับกุมและหมายจับ เอกสารหมาย จ.๑๗ ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งหมดว่า ร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ร่วมกันพาอาวุธปืนและมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันพยายามฆ่า ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยทั้งหมด เอกสารหมาย จ.๒๔

๙-

ถึง จ.๒๙ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุจังหวัดสมุทรปราการได้จัดงานนมัสการองค์พระสมุทรเจดีย์ในวันดังกล่าว เวลา ๑.๓๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหาย นางสาวกุลวดี คนรักของผู้เสียหาย และกลุ่มเพื่อนของผู้เสียหายอีกประมาณ ๔ คน นั่งดื่มเบียร์อยู่บริเวณร้านค้าหน้าปากซอยบ้านของผู้เสียหาย จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ และกลุ่มวัยรุ่นอีกประมาณ ๔ คน พร้อมอาวุธมีดครบมือ โดยจำเลยที่ ๖ พกพาอาวุธปืนด้วย ขับรถจักรยานยนต์ประมาณ ๖ คัน มาจอดใกล้กับบริเวณที่ผู้เสียหายกับเพื่อนนั่งอยู่ สักครู่หนึ่งกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวได้วิ่งตรงเข้ามาหาผู้เสียหาย ผู้เสียหายตกใจที่เห็นจำเลยที่ ๖ ถืออาวุธปืน จึงวิ่งหลบหนีเข้าไปภายในซอยบ้าน โดยมีกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าววิ่งตามไป ยกเว้นจำเลยที่ ๖ ซึ่งยืนอยู่หน้าปากซอยใช้อาวุธปืนควบคุมตัวนางสาวกุลวดีไม่ให้หลบหนี ก่อนวิ่งถึงบ้านของผู้เสียหายซึ่งอยู่อีกเพียงไม่กี่กิโลเมตร ผู้เสียหายพบจำเลยที่ ๑ ยืนดักรออยู่บริเวณกลางซอย จำเลยที่ ๑ ใช้มือผลักหน้าอกของผู้เสียหายจนไปติดกับประตู แล้วใช้อาวุธมีดหัวตัดยาวประมาณ ๖๐ เซนติเมตร ฟันบริเวณศีรษะ แต่ผู้เสียหายเอี้ยวหลบได้ทัน คมมีดจึงถูกบริเวณหัวไหล่ซ้าย ในเวลาต่อเนื่อกันจำเลยที่ ๑ จะฟันผู้เสียหายอีกครั้ง

๑๐-

ผู้เสียหายจึงพูดว่า “พื่ออย่าทำอะไรผมเลย ผมไม่ได้ทำอะไรพี่เลย” จำเลยที่ ๑ จึงไม่ได้พินต่อ ผู้เสียหาย จึงอาศัยจังหวัดงดงกล่าววิงหลบหนี แต่วิงไปได้ประมาณ ๒ ถึง ๓ ก้าว ก็ถูกจำเลยที่ ๓ ใช้อาวุธมีดพินที่ ด้านหลัง อย่งไรก็ตาม ผู้เสียหายยังคงวิงหนีต่อไปได้ และร้องตะโกนเรียกนางสาววิริยะ มารดาของ ผู้เสียหาย ซึ่งอยู่ที่บ้านให้มาช่วยเหลือ นางสาววิริยะจึงเปิดหน้าต่างบ้านออกมา แล้วตะโกนว่า “ทำอะไรกัน” จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และกลุ่มวัยรุ่นน้อกประมาณ ๔ ถึง ๕ คน ซึ่งอยู่ภายในซอยดงกล่าวจึงวิง หลบหนีไป ต่อมาอีกประมาณ ๑๐ นาที มีรถมูลนิธิรวมกตัญญูนำตัวผู้เสียหายไปส่งที่โรงพยาบาล หลังเกิดเหตุผู้เสียหายต้องรักษาอาการบาดเจ็บ และไม่สามารถใช้แขนซ้ายได้เป็นเวลาเกือบเดือน มีนางสาวกุลวดีเป็นพยานเบิกความว่า ขณะที่พักาน ผู้เสียหาย กับเพื่อนอีก ๒ คน นั่งดื่มเปียร์อยู่บริเวณ ร้านค้าหน้าปากซอยตรอกถ่าน ซึ่งเป็นซอยบ้านของผู้เสียหาย จำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และกลุ่มวัยรุ่นน้อก ประมาณ ๕ คน พร้อมอาวุธมีดครบมือ โดยจำเลยที่ ๖ พกพาอาวุธปืนด้วย ขับรถจักรยานยนต์หลายคัน มาจอดใกล้กับบริเวณที่พักานกับผู้เสียหายนั่งอยู่ แล้วตะโกนว่า “เฮ้ยว่าไง” พร้อมกับวิงตรงเข้ามาหา พยานกับผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงวิงหลบหนีเข้าไปภายในซอยตรอกถ่าน โดยมีกลุ่มวัยรุ่นน้อกดงกล่าววิงตามไป

๑๑-

ส่วนพยานไม่สามารถหลบหนีได้ทัน เนื่องจากจำเลยที่ ๖ ใช้อาวุธปืนควบคุมตัวไว้ และพูดกับพยานว่า “ให้ไปตามผิวมึงมา” แล้วหันปากกระบอกปืนเข้าไปในซอย แล้วพูดต่อว่า “ยิงแม่งเลย” ต่อมา ประมาณ ๑๐ นาที กลุ่มวัยรุ่นได้วิ่งออกมาจากซอย จำเลยที่ ๖ จึงเก็บอาวุธปืนไว้ที่เอวด้านหลัง และเอามือมาจับหน้าอกของพยาน จากนั้นจำเลยที่ ๖ ก็ขับรถจักรยานยนต์หลบหนีไปพร้อมกับกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว และมีร้อยตำรวจโทไทยสถิต เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ พยานจับกุมจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ในอีกคดีหนึ่ง ซึ่งจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันไปก่อเหตุมาก่อน จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ รับว่าได้ร่วมกันก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจริง และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งพักอาศัยอยู่ที่คอนโดเพชรธานี ซอยวัดโคศคาราม ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร่วมก่อเหตุด้วย พยานจึงเดินทางไปจับกุมจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในทันที จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ รับว่าได้ร่วมกันก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจริง และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าจำเลยที่ ๕ ซึ่งพักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านเมฆฟ้าวิลล์ ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร่วมก่อเหตุด้วย พยานจึงเดินทางไปจับกุมจำเลยที่ ๕ ในเวลาต่อเนื่องกัน จำเลยที่ ๕ รับว่าอยู่ร่วมในสถานที่

๑๒-

เกิดเหตุจริง และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่ายังมีจำเลยที่ ๖ ที่ร่วมก่อเหตุด้วย อย่างไรก็ตาม พยานไม่สามารถจับกุมจำเลยที่ ๖ ได้ในวันดังกล่าว แต่มีการจับกุมได้ตามหมายจับในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ชั้นจับกุมแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ว่า ร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ให้การรับสารภาพ ชั้นจับกุมแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ ๖ ว่า มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

ร่วมกันพาอาวุธปืนและมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกันพยายามฆ่า จำเลยที่ ๖ ให้การปฏิเสธทุกข้อหา เห็นว่า โจทก์มีผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีเบิกความถ่ายทอดเรื่องราวการกระทำความผิดของกลุ่มคนร้ายในส่วนของเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุได้ข้อเท็จจริงชัดเจน เป็นลำดับขั้นตอน สอดคล้องต้องกันอย่างสมเหตุสมผล โดยไม่ปรากฏข้อพิรุธสงสัย สามารถสรุปใจความในสาระสำคัญได้ว่า ขณะที่ผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีนั่งอยู่บริเวณหน้าปากซอยบ้านของผู้เสียหาย จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ และกลุ่มคนร้ายอีกประมาณ ๔ คน พร้อมอาวุธครบมือ ร่วมกันเดินทางมาทำร้ายผู้เสียหาย จนผู้เสียหายต้องวิ่งหลบหนีเข้าไปภายในซอยบ้าน โดยมีกลุ่ม

๑๓-

คนร้ายดังกล่าววิ่งตามไป ยกเว้นจำเลยที่ ๖ ซึ่งยืนอยู่หน้าปากซอยใช้อาวุธปืนควบคุมตัวนางสาวกุลวดีไม่ให้หลบหนี แม้ขณะเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวจะเป็นเวลากลางคืน แต่ก็ได้รับความจากพยานโจทก์ปากผู้เสียหาย นางสาวกุลวดีและพันตำรวจตรีสุนทรภาพ พนักงานสอบสวน เบิกความสอดคล้องตอกันในส่วนของแสงสว่างว่า บริเวณสถานที่ดังกล่าวมีแสงไฟจากเสาไฟฟ้าสาธารณะ และจากร้านค้าที่มาร่วมงานนมัสการองค์พระสมุทรเจดีย์ส่องสว่างมองเห็นได้ชัดเจน และเมื่อพิจารณาคำเบิกความของผู้เสียหายในส่วนของเหตุการณ์ขณะที่หลบหนีอยู่ภายในซอยบ้าน อันเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องกับเหตุการณืข้างต้นแล้ว ก็พบว่าเหตุการณ์แห่งการถูกรุมทำร้ายภายในซอยดังกล่าวมีรายละเอียดของข้อเท็จจริงที่หากผู้เสียหายไม่ได้ประสบพบมาโดยตรงย่อมไม่อาจเบิกความถ่ายทอดเรื่องราววินาที่ชีวิตให้เห็นได้อย่างประจักษ์ชัด สอดรับและเป็นลำดับขั้นตอนถึงเพียงนี้ ทั้งยังเจือสมกับคำเบิกความของจำเลยที่ ๓ ในส่วนที่รับข้อเท็จจริงว่า เห็นจำเลยที่ ๑ วิ่งถืออาวุธมีดเข้าไปในกลุ่มของผู้เสียหาย จำเลยที่ ๓ จึงวิ่งตามไปจนกระทั่งวิ่งเข้าไปในซอยมีด และจำเลยที่ ๓ รับว่าใช้อาวุธมีดฟันผู้เสียหายจริง แม้ขณะเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวจะเป็นเวลากลางคืน แต่ก็ได้รับความจากผู้เสียหายกับพันตำรวจตรีสุนทรภาพเบิกความสอดคล้อง

๑๔-

ต้องกันในส่วนของแสงสว่างว่า บริเวณสถานที่ที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ พันผู้เสียหายมีแสงไฟจากเสาไฟฟ้า
สาธารณะบริเวณกลางซอยส่องสว่างมองเห็นได้ชัดเจน โดยมีภาพถ่ายประกอบคดี ตามเอกสารหมาย
จ.๘ แผ่นที่ ๒ และ จ.๑๐ แสดงตำแหน่งเสาไฟฟ้าบริเวณกลางซอยใกล้กับป้ายพระโพธิสัตว์กวนอิมมา
ประกอบสนับสนุน ซึ่งเมื่อรับฟังข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ข้างต้นประกอบคำเบิกความของนางสาวกุลวดี
ในส่วนของเหตุการณ์ที่ถูกจำเลยที่ ๖ ใช้อาวุธปืนควบคุมตัวอยู่หน้าปากซอย อันเป็นเหตุการณ์คู่ขนานกับ
เหตุการณ์ที่ผู้เสียหายหลบหนีอยู่ภายในซอยบ้านแล้ว ก็พบว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ มีรายละเอียดของ
ข้อเท็จจริงที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน อันแสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของเรื่องราวที่ผู้เสียหายกับนางสาว
กุลวดีต่างเบิกความถ่ายทอดในแต่ละช่วงเหตุการณ์ได้เป็นอย่างดี เมื่อเหตุการณ์ชีวิตที่ผู้เสียหายกับ
นางสาวกุลวดีเบิกความข้างต้นมีรายละเอียดของข้อเท็จจริงสอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผล
และลักษณะของเหตุการณ์ดังกล่าวโดยธรรมชาติย่อมสร้างโอกาสและความสามารถในการมองเห็นและ
จดจำเรื่องราวให้แก่บุคคลที่ประสบพบเจอ ประกอบกับผู้เสียหายและนางสาวกุลวดีไม่เคยรู้จักหรือมี
สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ มาก่อน จึงเชื่อว่าผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีเบิกความ

๑๕-

ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ของทุกเหตุการณ์ไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยไม่มีเหตุระวางสงสัยว่าจะสร้างข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานมาปรักปรำจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ ซึ่งเป็นประชาชนผู้บริสุทธิ์ให้ต้องรับโทษทางอาญาที่มีอัตราโทษสูงถึงเพียงนี้ พยานหลักฐานของโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ สำหรับพยานหลักฐานในส่วนของกลุ่มคนร้ายอีกประมาณ ๓ ถึง ๔ คนที่เหลืออยู่ เมื่อพิจารณาคำเบิกความของร้อยตำรวจโทไทยสถิตที่ยืนยันข้อเท็จจริงสรุปใจความได้ว่าจากการสืบสวนทราบว่าจำเลยทั้งหมดคือกลุ่มคนร้ายที่ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย เนื่องจากข้อมูลที่ได้รับขณะจับกุมจำเลยแต่ละคนที่ขัดทอดเชื่อมโยงไปจนถึงจำเลยคนอื่น ตามบันทึกการจับกุมและบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของร้อยตำรวจตรีไทยสถิต (ยศขณะเกิดเหตุ) เอกสารหมาย จ.๑๖ และ จ.๑๘ ก็จะพบว่าเรื่องราวตามคำเบิกความดังกล่าวมีความสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีเบิกความ อันบ่งชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้เกี่ยวกับตัวตนของกลุ่มคนร้ายอีกประมาณ ๓ ถึง ๔ คน ซึ่งผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีจดจำใบหน้าไม่ได้ แม้ข้อมูลที่ร้อยตำรวจโทไทยสถิตได้รับจะมีลักษณะเป็นคำขัดทอดระหว่างผู้กระทำความผิดด้วยกัน แต่คำขัดทอดดังกล่าวก็ไม่ปรากฏว่ามีมูลเหตุจงใจให้จำเลยแต่

๑๖-

ละคนต้องหลุดพ้นความรับผิดชอบ หรือได้รับประโยชน์อื่นใด เพียงแต่เป็นการขยายความให้ทราบถึงผู้ร่วม
กระทำความผิดคนอื่นเท่านั้น ประกอบกับการที่จำเลยแต่ละคนสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ร่วม
ขบวนการคนอื่นจนร้อยตำรวจโทไทยสถิตสามารถเดินทางไปจับกุมได้เกือบครบทุกคนในเวลาเพียง ๑ วัน
พฤติการณ์ดังกล่าวย่อมบ่งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของจำเลยแต่ละคนที่สนิทสนมคุ้นเคยกันจนทราบถึง
ที่อยู่ของจำเลยคนอื่นได้ ดังนี้ คำเบิกความของร้อยตำรวจโทไทยสถิตที่ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ
ประกอบเอกสารข้างต้นจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่น
ได้ เมื่อชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันพาอาวุธผิดไปในเมือง หมู่บ้าน
หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และรับว่าร่วมกันทำร้ายผู้เสียหาย แต่ไม่มีเจตนาฆ่า และจำเลย
ทั้งหกให้การในภาพรวมของเหตุการณ์คืนวันเกิดเหตุได้สอดคล้องต้องกันในสาระสำคัญว่า จำเลยทั้งหก
ร่วมกันเดินทางไปทำร้ายร่างกายผู้เสียหายพร้อมกัน โดยจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ใช้อาวุธมีดฟันผู้เสียหาย
ส่วนจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ยืนถืออาวุธเฝาระวังอยู่ใกล้ ๆ โดยจำเลยแต่ละคนมีอาวุธครบมือ และ
รับทราบถึงการมีอาวุธมีดของกันและกัน แล้วภายหลังเกิดเหตุจำเลยทั้งหกหลบหนีไปด้วยกัน ตาม

๑๗-

บันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยทั้งหก เอกสารหมาย จ.๒๔ ถึง จ.๒๙ โดยมีพันตำรวจตรีสุนทรภาพ ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนที่ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งหกมาก่อนมาเบิกความสนับสนุนข้อเท็จจริงและความถูกต้องของเอกสารดังกล่าว ประกอบกับกระบวนการสอบสวนของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ กระทำภายหลังเกิดเหตุเพียง ๓ วัน ส่วนจำเลยที่ ๖ กระทำภายหลังเกิดเหตุประมาณ ๑ เดือนเศษ โดยมีขั้นตอนของการแจ้งสิทธิ และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าจำเลยทั้งหกได้กระทำความผิด แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ โดยจำเลยที่ ๓ มีบิดา ส่วนจำเลยที่ ๔ มีมารดาเข้าร่วมกระบวนการดังกล่าวครบถ้วนตามบทบัญญัติของกฎหมาย ดังนี้ จึงเชื่อว่าจำเลยทั้งหกเข้าใจข้อหา และให้การ พร้อมบอกเล่าข้อเท็จจริงต่าง ๆ ไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจ แม้บันทึกคำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวจะเป็นพยานบอกเล่า แต่ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าดังกล่าวน่าจะเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๑) เมื่อรูปแบบการกระทำความผิดตามท้องสำนวนมีลักษณะของเหตุการณ์ที่ยากต่อการจดจำใบหน้าของกลุ่มคนร้ายให้ได้ครบทุกคน การรับฟัง

๑๘-

พยานหลักฐานในรูปแบบดังกล่าวจึงต้องปรับให้สอดคล้องกับข้อจำกัดที่มีอยู่ในแต่ละท้องสำนวน โดยพึงอาศัยความสมเหตุสมผลของข้อเท็จจริง พฤติการณ์แห่งคดี พิรุธแห่งการกระทำ พยานขัดทอด พยานบอกเล่า ตลอดจนพยานหลักฐานอื่นมาพิจารณาประกอบเป็นสำคัญ เพื่อให้ได้ผลแห่งคดีที่ชอบธรรมเป็นประจักษ์แก่สังคม ซึ่งเมื่อพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ ที่มีค่าน่าเชื่อถือข้างต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรูปแบบการกระทำความผิด จำนวนคนร้าย ตลอดจนลักษณะการกระทำของจำเลยแต่ละคน มารับฟังประกอบกับความสมเหตุสมผลของพยานขัดทอดและพยานบอกเล่าดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้น ก็จะปรากฏชัดถึงพยานหลักฐานที่สอดคล้องสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน อันสนับสนุนข้อเท็จจริงที่ไม่ชัดเจนในส่วนของกลุ่มคนร้ายที่เหลืออยู่ว่าเป็นบุคคลใดให้กระจ่างชัด จนเชื่อได้โดยประจักษ์ว่าจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ คือกลุ่มคนร้ายอีก ๓ คน ที่ผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีเบิกความกล่าวถึง พยานหลักฐานของโจทก์ในส่วนข้อจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ส่วนที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ถึงที่ ๖ นำสืบทำนองเดียวกันว่า ขับรถจักรยานยนต์อยู่ใกล้เคียงกับสถานที่เกิดเหตุที่มีกลุ่มวัยรุ่นทะเลาะกัน แต่ไม่ได้เข้าไป

๑๙-

ร่วมในเหตุการณ์ดังกล่าว และเดินทางกลับบ้านในเวลาต่อมา ก็เป็นข้อต่อสู้ที่ง่ายต่อการกล่าวอ้าง และ
ยังฟังดูไม่สมเหตุสมผลเท่าใดนัก เนื่องจากหากความจริงเป็นดังที่นำสืบมา จำเลยแต่ละคนคงไม่ซัดทอด
ในชั้นจับกุมและให้การในชั้นสอบสวนถึงการกระทำของตนและของจำเลยคนอื่นได้อย่างมีรายละเอียด
ชัดเจน และสอดคล้องต่อกันอย่างเป็นลำดับ สอดรับกับเรื่องราวที่ผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีเบิกความ
บอกเล่า ทั้งยังพร้อมใจกันลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องในเอกสารทุกฉบับโดยไม่มีข้อโต้แย้ง อันขัด
กับวิสัยโดยธรรมชาติของบุคคลที่มีการกระทำและเจตนาภายในจิตใจที่บริสุทธิ์ อันพึงต้องรักษาสิทธิของ
ตนเองไม่ให้ถูกระทบกระเทือน และยังเป็นการยากต่อเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการ
จับกุมและสอบสวนที่จะคิดปรุงแต่งเรื่องราวกล่าวหาผู้บริสุทธิ์ภายในระยะเวลาที่มีอยู่เพียงจำกัด กรณี
จึงน่าจะเชื่อว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ถึงที่ ๖ เบิกความในชั้นพิจารณาให้แตกต่างจากคำให้การที่ผ่านมาเพื่อ
ช่วยเหลือตนเองและผู้อื่นให้หลุดพ้นความรับผิด พยานหลักฐานของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ถึงที่ ๖ จึงไม่มี
น้ำหนักให้รับฟัง ส่วนที่จำเลยที่ ๓ นำสืบว่า จำเลยที่ ๓ วิ่งตามจำเลยที่ ๑ เข้าไปในซอยมืด และเมื่อ
เห็นผู้เสียหายวิ่งสวนทางออกมาจากซอย จำเลยที่ ๓ เกรงว่าผู้เสียหายจะเข้ามาทำร้าย จึงเหวี่ยงมีดฟัน

๒๐-

ผู้เสียหาย ก็ฟังดูไม่สมเหตุสมผลเท่าใดนัก เนื่องจากลักษณะของการวิ่งสวนทางออกมาจากซอยดังกล่าวยอมทำให้ผู้เสียหายกับจำเลยที่ ๓ อยู่ในตำแหน่งที่ต้องเผชิญหน้ากัน หากมีการใช้อาวุธมีดฟันไม่ว่าในรูปแบบใด คมมีดก็ควรถูกบริเวณด้านหน้าหรือด้านข้างลำตัวของผู้เสียหายเท่านั้น ซึ่งเมื่อตำแหน่งบาดแผลที่ได้รับเป็นบริเวณเหนือเอวด้านหลัง และผู้เสียหายเบิกความยืนยันมาโดยตลอดว่าถูกจำเลยที่ ๓ ใช้อาวุธมีดฟันด้านหลังขณะวิ่งหลบหนีดังที่ศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วข้างต้น กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าจำเลยที่ ๓ เบิกความในชั้นพิจารณาปรุงแต่งข้อเท็จจริงบางส่วนให้เป็นคุณแก่ตนเองในทำนองผ่อนหนักให้เป็นเบา พยานหลักฐานของจำเลยที่ ๓ จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง พยานหลักฐานของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ จึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า คืบวันเกิดเหตุ ขณะที่ผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีนั่งดื่มเปียร์อยู่บริเวณหน้าปากซอยบ้านของผู้เสียหาย จำเลยทั้งหก พร้อมอาวุธมีดครบมือ ขับรถจักรยานยนต์หลายคันมาจอดใกล้กับบริเวณที่ผู้เสียหายกับนางสาวกุลวดีนั่งอยู่ และวิ่งตรงเข้ามาหาผู้เสียหายจนผู้เสียหายต้องวิ่งหลบหนีเข้าไปภายในซอยบ้าน โดยมีจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ วิ่งตามไป ส่วนจำเลยที่ ๖

๒๑-

ยืนอยู่หน้าปากซอยใช้อาวุธปืนควบคุมตัวนางสาวกุลวดีไม่ให้หลบหนี ขณะผู้เสียหายวิ่งหลบหนีอยู่ภายในซอยพบจำเลยที่ ๑ ยืนดักรออยู่กลางซอย จำเลยที่ ๑ ใช้มือผลักหน้าอกของผู้เสียหายจนไปติดกับประตู แล้วใช้อาวุธมีดหัวตัดยาวประมาณ ๖๐ เซนติเมตร ฟันผู้เสียหายถูกบริเวณหัวไหล่ซ้าย และจะฟันอีกครั้ง แต่ผู้เสียหายร้องขอความเมตตา จำเลยที่ ๑ จึงไม่ได้ฟันต่อ ผู้เสียหายอาศัยจังหวะดังกล่าววิ่งหลบหนี แต่วิ่งไปได้ประมาณ ๒ ถึง ๓ ก้าว ก็ถูกจำเลยที่ ๓ ใช้อาวุธมีดฟันที่เหนือเอวซ้ายด้านหลัง โดยมีจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ร่วมในเหตุการณ์ดังกล่าวอย่างใกล้ชิด และในเวลาต่อเนื่องกันมารดาของผู้เสียหายออกมาช่วยเหลือ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ จึงวิ่งหลบหนีออกจากซอยดังกล่าวไป เมื่อจำเลยที่ ๖ เห็นจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ วิ่งออกมาจากซอย จึงเก็บอาวุธปืนไว้ที่เอวด้านหลัง และเอามือมาจับหน้าอกของนางสาวกุลวดี แล้วจำเลยทั้งหกก็ขับรถจักรยานยนต์หลบหนีไปด้วยกัน พฤติกรรมดังกล่าว นอกจากจะมีลักษณะเป็นการร่วมกันพาอาวุธมีดไปตามทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร อันเป็นความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามฟ้อง ดังที่จำเลยที่ ๓ ให้การรับสารภาพไปก่อนแล้ว การกระทำความผิดดังกล่าวยังเป็นการบ่งชี้ให้เห็นชัดเจนถึงเจตนาของ

๒๒-

จำเลยทั้งหกที่มุ่งหมายในการเดินทางมาทำร้ายผู้เสียหายอย่างเป็นการเฉพาะเจาะจง โดยไม่ได้แบ่งแยก ว่าจำเลยแต่ละคนจะทำร้ายผู้เสียหายอย่างไร เพียงแต่ปล่อยให้เป็นไปตามโอกาสที่พึงมีสุดแล้วแต่ สถานการณ์จะนำไป กรณียังเป็นเรื่องที่จำเลยทั้งหกยอมรับผลที่เกิดจากการกระทำของแต่ละคน ซึ่งตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่อยู่รวมใกล้ชิดกันดังกล่าวถือได้ว่ามีลักษณะเป็นตัวการที่ได้ ร่วมทำร้ายผู้เสียหายด้วยกัน แต่ในส่วนของจำเลยที่ ๖ ซึ่งเพียงยืนรอกอยู่ที่หน้าปากซอยห่างจากบริเวณที่ ผู้เสียหายถูกฟันไกลถึง ๑๐๐ เมตร และแต่ละสถานที่ไม่สามารถมองเห็นกันได้ พฤติการณ์ในลักษณะ ดังกล่าวย่อมส่งผลต่อความสามารถในการรับรู้ของจำเลยที่ ๖ ให้เท่าทันต่อเหตุการณ์ จนสามารถให้ ความร่วมมือใกล้ชิดแก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ได้ ประกอบกับรูปเรื่องข้อเท็จจริงก็ไม่ใช่ลักษณะของการ วางแผนกันมา เพื่อให้จำเลยที่ ๖ ต้องรับหน้าที่ใดเป็นการเฉพาะเจาะจง การกระทำของจำเลยที่ ๖ จึง ถือเป็นเพียงการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ขณะทำร้ายผู้เสียหาย ไม่พอฟังว่า เป็นตัวการที่ได้ร่วมกระทำความผิดได้ และเมื่อพิจารณาลักษณะบาดแผลตามแนวคมมีดบริเวณแขนซ้าย ด้านหลังใกล้กับหัวไหล่ที่ผู้เสียหายได้รับจากการกระทำของจำเลยที่ ๑ ตามภาพถ่ายประกอบคดี เอกสาร

๒๓-

หมาย จ.๔ และ จ.๙ แผ่นที่ ๑ และที่ ๒ แล้ว ก็พบคำถามว่าหากจำเลยที่ ๑ มีเจตนาพ้นบริเวณศีรษะ และผู้เสียหายเอียงศีรษะหลบในระยะกระชั้นชิดดังที่เบิกความ ในความเป็นจริงของสถานการณ์ดังกล่าว คมมีตัก็น่าจะยังถูกบริเวณศีรษะได้อยู่ หรือหากคลาดเคลื่อนอย่างน้อยก็น่าจะเป็นบริเวณใบหน้าหรือ ลำคอ ไม่น่าต่ำลงมาจนถึงบริเวณแขนซ้ายด้านหลังใกล้กับหัวไหล่ได้ กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าผู้เสียหาย เบิกความในทำนองดังกล่าว เนื่องจากสถานการณ์แห่งชีวิตนำพาให้เข้าใจไปเช่นนั้น หาใช่บนพื้นฐาน ของความเป็นจริงที่ควรเป็น ตามพยานหลักฐานดังกล่าวจึงมีเหตุผลให้เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาใช้อาวุธ มีดฟันบริเวณหัวไหล่หรือช่วงแขนของผู้เสียหาย อันเป็นอวัยวะที่ถือว่ายังห่างไกลต่อชีวิต ส่วนบาดแผลที่ ผู้เสียหายได้รับจากการกระทำของจำเลยที่ ๓ ตามภาพถ่ายประกอบคดี เอกสารหมาย จ.๙ แผ่นที่ ๓ ก็จะได้เห็นว่าตำแหน่งบาดแผลดังกล่าวอยู่บริเวณเหนือเอวซ้ายด้านหลัง อันเป็นอวัยวะที่ถือว่ายังห่างไกล ต่อชีวิตเช่นกัน สำหรับความลึกของบาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับจากจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เมื่อพิจารณาผล การตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ตามเอกสารหมาย จ.๓๑ แล้ว ก็ปรากฏข้อความระบุเพียงว่า “ลึกจรดกล้ามเนื้อฉีกขาด” โดยไม่ปรากฏชัดเจนว่าหากคิดคำนวณเป็นตัวเลขแล้วจะมีความลึกเพียงใด

๒๔-

กรณีจึงจำเป็นต้องพิจารณาความลึกของบาดแผลโดยอาศัยพยานหลักฐานอื่นประกอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาภาพบาดแผลที่ทุเลาลง ตามภาพถ่ายประกอบคดี เอกสารหมาย จ.๘ เพื่อประกอบการตีความแล้ว ก็พบว่าภายหลังเกิดเหตุเพียง ๒ สัปดาห์ บาดแผลดังกล่าวมีการประสานรวมกันได้เป็นอย่างดี ประกอบกับแพทย์ที่ทำการตรวจชันสูตรบาดแผลก็ให้ความเห็นเพียงว่าใช้เวลารักษาแค่ ๑๐ วัน แสดงว่าบาดแผลที่ได้รับจากจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ น่าจะมีความลึกไม่มาก บ่งชี้ให้เห็นถึงความรุนแรงในการฟันว่าไม่ได้ฟันโดยแรง แม้อาวุธมีดหัวตัดจะมีความยาวของใบมีดเพียงพอที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตได้ แต่เมื่อตำแหน่งร่างกายที่ถูกฟันไม่ใช่อวัยวะสำคัญ และไม่ได้ฟันโดยแรง ทั้งจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ฟันผู้เสียหายเพียงครั้งเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของจำเลยที่ ๑ เมื่อผู้เสียหายร้องขอความเมตตา จำเลยที่ ๑ ก็หยุดฟันทันที นอกจากนี้ ความชัดเจนเกี่ยวกับมูลเหตุว่าจำเลยทั้งหกมีความแค้นเคืองใจกับผู้เสียหายอย่างไร อันเป็นปัจจัยในการนำมาวินิจฉัยซึ่งมูลเหตุจูงใจแห่งการกระทำของจำเลยแต่ละคนก็ไม่ปรากฏชัด ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ก็ให้การรับว่าร่วมกันทำร้ายผู้เสียหาย โดยไม่มีเจตนาฆ่ามาโดยตลอด ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เอกสารหมาย จ.๒๔ และ

๒๕-

จ.๒๖ กรณีตามพยานหลักฐานจึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย คงมีเพียงเจตนาทำร้ายผู้เสียหายเท่านั้น แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ ประกอบมาตรา ๘๐, ๘๓ แต่ความผิดดังกล่าวรวมการกระทำโดยเจตนาทำร้าย ซึ่งเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง จึงลงโทษตามที่พิจารณาได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย อย่างไรก็ตาม แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่าผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส เนื่องจากไม่สามารถใช้แขนซ้ายได้เป็นเวลาเกือบเดือน อันเป็นกรณีต้องทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัสอย่างไร จึงไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ (๘) ได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเกินกว่าที่กล่าวในฟ้อง ต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง คงลงโทษได้เพียงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ เท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ส่วนจำเลยที่ ๖ แม้โจทก์

๒๖-

ฟ้องขอให้ลงโทษในฐานะเป็นตัวการร่วมกระทำความผิด แต่เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๖ เป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิด อันเป็นข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้มีใช้ข้อสาระสำคัญ และจำเลยที่ ๖ มิได้หลงต่อสู้อิงลงโทษตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ ๖ จึงเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เมื่อข้อเท็จจริงข้างต้นรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า จำเลยที่ ๖ เป็นผู้ใช้อาวุธปืนควบคุมตัวนางสาวกุลวดีไม่ให้หลบหนีบริเวณทางสาธารณะ ดังนี้ จำเลยที่ ๖ จึงเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนโดยตรง แต่ในส่วนของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์ปรากฏชัดเพียงการร่วมกันเดินทางมาทำร้ายผู้เสียหายโดยใช้อาวุธผิด โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดมาแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ รับรู้ถึงการมีอาวุธปืนของจำเลยที่ ๖ ทั้งการกระทำของจำเลยที่ ๖ ก็มีลักษณะ

๒๗-

แตกต่างจากจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ดังที่วินิจฉัยข้างต้น ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ก็ให้การปฏิเสธข้อหาดังกล่าว พร้อมรายละเอียดว่าไม่ทราบถึงการมีอาวุธปืนของจำเลยที่ ๖ มาโดยตลอด ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เอกสารหมาย จ.๒๕ ถึง จ.๒๘ กรณีตามพยานหลักฐานจึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ไม่มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการมีและพาอาวุธปืนของจำเลยที่ ๖ แต่อย่างใด จึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ในฐานความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนได้ อย่างไรก็ตามเมื่อโจทก์บรรยายฟ้องใน ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนว่า ไม่ปรากฏว่ามีเครื่องหมายทะเบียนของนายทะเบียนประทับไว้หรือไม่ และข้อเท็จจริงได้ความว่าโจทก์ไม่ได้อาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิดมาเป็นของกลาง กรณีจึงไม่ชัดเจนว่าอาวุธปืนที่จำเลยที่ ๖ มีไว้ในครอบครองเป็นอาวุธปืนมีเครื่องหมายทะเบียนของนายทะเบียนประทับไว้หรือไม่ จึงต้องฟังให้เป็นคุณว่าเป็นอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ ๖ จึงเป็นความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร แม้ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายความผิดฐานพาอาวุธปืนและฐานพาอาวุธมีดที่จำเลยที่ ๖ ได้ฝ่าฝืนจะเป็น

๒๘-

ความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่เมื่อโจทก์บรรยายการกระทำความผิดดังกล่าวรวมกันมาในข้อเดียวกัน และไม่ได้บรรยายแยกแยะการกระทำต่าง ๆ ให้ประจักษ์ชัดเพียงพอว่าโจทก์มีเจตนาที่จะให้ลงโทษในแต่ละข้อหาความผิดเป็นความผิดหลายกรรมแยกต่างหากจากกัน กรณีจึงถือว่าโจทก์มุ่งประสงค์ที่จะให้ลงโทษในแต่ละข้อหาดังกล่าวเป็นความผิดเพียงกรรมเดียว ไม่อาจพิพากษาเกินคำขอหรือให้แตกต่างจากความประสงค์ของโจทก์ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๐ วรรคหนึ่ง, ๑๙๒ วรรคหนึ่งและวรรคสี่

อนึ่ง ระหว่างพิจารณามีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๖ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๓๗๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเดิมระวางโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐ บาท โดยให้ใช้อัตราโทษใหม่แทน เป็นระวางโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เป็นต้นไป จึงเป็นกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ต้องใช้กฎหมายในขณะกระทำความผิด ซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓

๒๙-

พิพากษาว่า จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๓๗๑ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ขณะกระทำความผิด จำเลยที่ ๕ อายุ ๑๙ ปี ถือว่ารู้ผิดชอบตามสมควรแล้ว ไม่ลดมาตราส่วนโทษให้ ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่น จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุกคนละ ๒ ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร ปรับคนละ ๑๐๐ บาท รวมจำคุกคนละ ๒ ปี และปรับคนละ ๑๐๐ บาท จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน ส่วนจำเลยที่ ๓ ให้การรับสารภาพฐานพาอาวุธเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละและกระทงละหนึ่งในสี่ เฉพาะจำเลยที่ ๓ ให้ลดโทษฐานพาอาวุธกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ คนละ ๑ ปี ๖ เดือน และปรับคนละ ๗๕ บาท คงจำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๑ ปี ๖ เดือน และปรับ ๕๐ บาท จำเลยที่ ๖ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ ประกอบมาตรา ๘๖ และมาตรา ๓๗๑ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้

๓๐-

เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๗๒ วรรคสาม, ๗๒ ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานพาอาวุธปืนและร่วมกันพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๖ เดือน ฐานเป็นผู้สนับสนุนการร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุก ๑ ปี ๔ เดือน รวมจำคุก ๑ ปี ๑๖ เดือน จำเลยที่ ๒ ให้การในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑ ปี ๙ เดือน พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว เห็นว่า การกระทำของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ มีลักษณะที่เป็นภัยต่อสังคม ทำลายรากฐานแห่งการใช้ชีวิตโดยสงบสุขของประชาชนในประเทศชาติ นับได้ว่าเป็นรูปแบบอาชญากรรมที่สมควรปราบปราม เพื่อไม่ให้มีเยี่ยงอย่างการกระทำ

๓๑-

ดังกล่าวอีกต่อไป ประกอบกับภายหลังเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ก็ไม่ได้แสดงความรับผิดชอบใด ๆ ต่อการกระทำของตน เพื่อเป็นการแสดงออกถึงจิตสำนึกที่ดีให้แก่ผู้เสียหายและสังคมได้รับรู้ กรณีตามเหตุผลดังกล่าวจึงเห็นควรไม่รอกการลงโทษให้แก่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ หากจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๗๗๒/๒๕๕๘ ของศาลนี้ บวกโทษจำคุก ๒ เดือน และ ๑ ปี ๖ เดือน ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๑๘/๒๕๕๗ และหมายเลขแดงที่ ๗๒๒๕/๒๕๕๗ ของศาลนี้ เข้ากับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ในคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ ๕ มีกำหนด ๒ ปี ๑๔ เดือน และปรับ ๗๕ บาท

ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก.

นายบัลลังก์ จิระบุญศรี

นายบติศร ทังปริยานนท์

၈၆-